

Arrest

nr. 165 573 van 12 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 22 december 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 november 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 december 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SMOLDERS, die loco advocaat B. BILLET en X. DEWAIDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 november 2015, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de heer, die verklaart te heten:

(...)

Naam/nom: M. (...)

Voornaam/prénom: T. (...)

Geboortedatum/date de naissance: (...)

Geboorteplaats/lieu de naissance: TIARET

Nationaliteit/nationalité: Algerijn - algérienne

In voorkomend geval, en cas échéant, ALIAS: /.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il (si elle) possède les documents requis pour s'y rendre

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1 :

- *1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- *8 ° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

Artikel 27 :

- *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*
- *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14 :

- *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*
- *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie. Er blijkt uit zijn dossier dat de betrokkene in het bezit is geweest van een paspoort (paspoort nr 2207268 met een visa nr BNL4463767 geldig vanaf 09/04/2001 tot 24/05/2001).

Op 26/11/2015 werd betrokkene op heterdaad betrapt voor zwartwerk door de politie van Bergen in samenwerking met de RVA. De betrokkene heeft geen arbeidskaart.. Het PV zal opgesteld worden door de RVA.

Meer bevelen om het grondgebied te verlaten werden aan betrokkene betekend op 10/04/2009 en op 01/07/2015.

De partner (S.A. (...)) geboren op (...) met wie hij woont en de broer van betrokkene (A.M. (...)) geboren op (...) zijn van Belgische nationaliteit en verblijven in België. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn partner en zijn broer kunnen zich begeven naar Algerijë. Het is voor geïnteresseerder mogelijk om vanuit zijn land van herkomst de nodige stappen te ondernemen om een legaal

verblijfsrecht in België te bekomen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Algerijë geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft meerdere aanvragen (op 15/01/2009 en op 09/12/2009) tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvragen werden geweigerd (op 26/03/09 en op 25/06/2015). Deze beslissingen zijn aan betrokkene betekend. (op 10/04/2009 en op 01/07/2015).

(...)

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Op 26/11/2015 werd betrokkene op heterdaad betrapt voor zwartwerk door de politie van Bergen in samenwerking met de RVA. De betrokkene heeft geen arbeidskaart. Het PV zal opgesteld worden door de RVA. Er bestaat een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet.

Meer bevelen om het grondgebied te verlaten werden aan betrokkene betekend op 10/04/2009 en op 01/07/2015. Deze vorige beslissing/en tot verwijdering niet uitgevoerd werd/en. Het is weinig waarschijnlijk dat hij/zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing

De partner (S.A. (...) geboren op (...)) met wie hij woont en de broer van betrokkene (A.M. (...) geboren op (...)) zijn van Belgische nationaliteit en verblijven in België. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn partner en zijn broer kunnen zich begeven naar Algerijë. Het is voor geïnteresseerder mogelijk om vanuit zijn land van herkomst de nodige stappen te ondernemen om een legaal verblijfsrecht in België te bekomen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Algerijë geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft meerdere aanvragen (op 15/01/2009 en op 09/12/2009) tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvragen werden geweigerd (op 26/03/09 en op 25/06/2015). Deze beslissingen zijn aan betrokkene betekend. (op 10/04/2009 en op 01/07/2015) Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

(...)

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten :

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Op 26/11/2015 werd betrokkene op heterdaad betrapt voor zwartwerk door de politie van Bergen in samenwerking met de RVA. De betrokkene heeft geen arbeidskaart. Het PV zal opgesteld worden door de RVA. Er bestaat een risico dat hij zijn illegale praktijken verder zet.

Meer bevelen om het grondgebied te verlaten werden aan betrokkene betekend op 10/04/2009 en op 01/07/2015. Deze vorige beslissing/en tot verwijdering niet uitgevoerd werd/en. Het is weinig waarschijnlijk dat hij/zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

De partner (S.A. (...) geboren op (...)) met wie hij woont en de broer van betrokkene (A.M. (...) geboren op (...)) zijn van Belgische nationaliteit en verblijven in België. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn partner en zijn broer kunnen zich begeven naar Algerije. Het is voor geïnteresseerder mogelijk om vanuit zijn land van herkomst de nodige stappen te ondernemen om een legaal verblijfsrecht in België te bekomen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Algerije geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft meerdere aanvragen (op 15/01/2009 en op 09/12/2009) tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvragen werden geweigerd (op 26/03/09 en op 25/06/2015). Deze beslissingen zijn aan betrokkene betekend. (op 10/04/2009 en op 01/07/2015) Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

(...)"

Eveneens op 27 november 2015, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de heer, die verklaart te heten:

(...)

Naam/nom: M. (...)

Voornaam/prénom: . (...)

Geboortedatum/date de naissance: (...)

Geboorteplaats/lieu de naissance: TIARET

Nationaliteit/nationalité: Algerijn - algérienne

In voorkomend geval/le cas échéant, ALIAS:/

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

(...)

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

(...)

De beslissing tot verwijdering van 27/11/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 10 voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werden op 10/04/2009 en op 10/04/2009. Deze vorige beslissingen tot verwijdering niet uitgevoerd werden.

Bovendien op 26/11/2015 werd betrokkene op heterdaad betrapt voor zwartwerk door de politie van Bergen in samenwerking met de RVA. Het PV zal door de RVA opgesteld worden.

Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

*Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:
Artikel 74/11, §1, tweede lid:*

- voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft bevelen om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werden op 10/04/2009 en op 10/04/2009. Deze vorige beslissingen tot verwijdering niet uitgevoerd werden.

De partner (S.A. (...) geboren op (...)) met wie hij woont en de broer van betrokkene (A.M. (...) geboren op (...)) zijn van Belgische nationaliteit en verblijven in België. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn partner en zijn broer kunnen zich begeven naar Algerije. Het is voor geïnteresseerder mogelijk om vanuit zijn land van herkomst de nodige stappen te ondernemen om een legaal verblijfsrecht in België te bekomen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Algerije geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft meerdere aanvragen (op 15/01/2009 en op 09/12/2009) tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend. Deze aanvragen werden geweigerd (op 26/03/09 en op 25/06/2015). Deze beslissingen zijn aan betrokkene betekend. (op 10/04/2009 en op 01/07/2015) Bovendien, geeft het indienen van een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 niet automatisch recht op een verblijf.

Bovendien op 26/11/2015 werd betrokkene op heterdaad betrapt voor zwartwerk door de politie van Bergen in samenwerking met de RVA. Het PV zal door de RVA opgesteld worden. Er bestaat een risico dat de betrokkene zijn illegale praktijken verder zet.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Gezien dat de betrokkene niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken en gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten volgende exceptie op in haar nota:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 8° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing onder meer op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij reeds op 10.01.2009 en ook recent op 01.07.2015 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij heeft deze bevelen aangevochten doch het beroep tegen het eerste bevel is reeds lang verworpen, zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van de artikelen 6, 8 en 13 EVRM en van artikel 45 e.v. van het Handvest grondrechten EU, doch uit de bespreking van het middel waarnaar uitdrukkelijk verwezen wordt, blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Zodoende is er geen sprake van een schending van een hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

Zie in die zin:

“In het bestreden arrest is geen sprake van een schending van een rechtsnorm die boven artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet staat, zodat wel degelijk een gebonden bevoegdheid bestaat in hoofde van de staatssecretaris of diens gemachtigde om, zelfs na een gebeurlijke vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel, een nieuwe beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Derhalve kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op wettige wijze het door artikel 39/56 van de vreemdelingenwet vereiste belang aanvaarden om tot vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel over te gaan. Het tweede middel is in die mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.” (R.v.St. nr. 233.024 van 25 november 2015)

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in zoverre gericht tegen de eerste bestreden beslissing.”

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan de verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van onder meer artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: *“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°. 11°*

of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet dient te worden toegepast. In casu werd het bestreden bevel, onder meer, op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij te betekenen.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM.

Uit de bespreking van het eerste middel, zal echter blijken dat de verzoekende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maakt, zodat voorgaande vaststellingen overeind blijven met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies).

Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat zij een belang heeft bij het ingediende beroep voor zover het gericht is tegen genoemde beslissing om reden dat niet aangetoond wordt dat de vernietiging van deze beslissing haar een voordeel kan opleveren.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen de bijlage 13septies.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 6, 8 en 13 van het EVRM, van artikel 45 en volgende van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van de artikelen 7, 27 en 74/11 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het middel luidt als volgt:

“La décision querellée constitue une ingérence dans la vie privée du requérant incompatible avec les articles 6, 8 et 13 de la Convention Européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales. Ces dispositions protègent le droit au respect de la vie familiale et le droit au respect de la vie privée. L'article 8 de la Convention Européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales dispose que :

“ 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. »

Cette disposition internationale est d'effet direct en droit belge. Lorsqu'un conflit existe entre une norme de droit international conventionnel, ayant des effets directs dans l'ordre juridique interne et une norme de droit interne, la règle établie par le traité doit prévaloir (Arrêt de principe de la Cour de Cassation dans l'affaire LE SKI, 27 mai 1971, Pas., p. 959).

La portée de l'article 8 de la Convention n'est pas limitée à l'interdiction de s'ingérer dans la vie familiale, mais comporte également des obligations positives dans le chef des Etats, en vue de rendre effectif le droit à la vie privée et familiale (voyez F. Sudre, « La « construction » par le juge européen du droit au respect de la vie familiale », rapport introductif au colloque de Montpellier du 22 mars 2002 consacré au droit au respect de la vie familiale au sens de la Convention Européenne des Droits de l'homme, publié par Bruylant, collection Nemesis Droit et Justice, n° 38, p. 37 ; voyez également la jurisprudence citée par cet auteur ainsi que C.J.C.E., arrêt du 13 juin 1979, Marckx du 13 juin 1979, par. 31).

La Cour européenne des droits de l'homme l'a énoncé en ces termes dans plusieurs affaires où il s'agissait d'apprécier si l'Etat devait, ou non, autoriser le séjour d'une personne en vue de lui permettre de mener une vie familiale sur son territoire « La Cour rappelle que l'article 8 peut engendrer des obligations positives inhérentes à un « respect » effectif de la vie familiale » (Cour. Eur.D.H., arrêt du 21 décembre 2001, Sen c/ Pays-Bas, www.echr.coe.int, § 31 ; arrêt du 28 novembre 1996, Alunut c/ Pays-Bas, loc. cit., § 63; arrêt du 19 février 1996, ail c/ Suisse, loc. cit., § 38).

En effet, « issue du droit international, l'obligation positive de prévenir les violations de la Convention s'applique à l'ensemble des autorités de l'Etat. (...) Cette obligation est également celle du juge » (voir O. De Schutter et S. van Drooglienbroeck, « Droit international des droits de l'homme devant le juge national », Larcier 1999, p. 210).

Bien qu'une ingérence des pouvoirs publics dans la vie privée des demandeurs puisse être légalement acceptée dans certaines circonstances, celle-ci doit être proportionnée, c'est-à-dire réaliser un équilibre entre l'ampleur de l'atteinte à la vie familiale et la gravité du trouble cause à l'ordre public (C.E., n°69.164 du 27 octobre 1997).

Dans son arrêt MUBILANZILA MAYEKA ET KANIKI MITUNGA c/. Belgique du 12 janvier 2007, la Cour européenne des droits de l'homme a rappelé que : « La Convention ne garantit, comme tel, aucun droit pour un étranger d'entrer ou de résider sur le territoire d'un Etat dont il n'est pas ressortissant (arrêts Moustaquim c. Belgique du 18 février 1991, série A no 193, p. 19, § 43 ; Beldjoudi c. France du 26 mars 1992, série A no 234-A, p. 27, § 74). Par ailleurs, il incombe aux Etats contractants d'assurer l'ordre public, en particulier dans l'exercice de leur droit de contrôler l'entrée et le séjour des non-nationaux, en vertu d'un principe de droit international bien établi ».

Elle a néanmoins précisé que «le souci des Etats de déjouer les tentatives de contourner les restrictions à l'immigration ne doit pas priver les étrangers de la protection accordée par ces conventions pas plus qu'elle ne doit priver le mineur étranger, de surcroît non accompagné, de la protection liée à son état. Il y a donc nécessité de concilier la protection des droits fondamentaux et les impératifs de la politique de l'immigration des Etats » (Cour.Eur. D.H. ,arrêt MUBILANZILA MAYEKA ET KANIKI MITUNGA c/ Belgique du 12 janvier 2007, §81).

Trois conditions sous-tendent l'existence d'une violation de l'article 8 précité : l'existence d'une vie familiale, une ingérence dans le respect de celle-ci et l'incompatibilité de celle-ci avec les exigences de l'article 8, §2 (Conseil du Contentieux des Etrangers, 4 décembre 2008, arrêt n°19.895).

Selon la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, les exceptions doivent répondre à trois conditions :

- une condition de légalité,
- une condition de finalité (le respect de l'un des buts énoncés d l'alinéa 2 de l'article 8)
- une condition de proportionnalité entre le but poursuivi et ses effets (voir V. COUSSIRAT-COUSTERE, L'article 8, § 2 » in La Convention européenne des droits de l'homme - commentaire article par article, Economica , 26 éd,1999, pp. 334 et 335 - R. ERGEC et PF. DOCQUIR, Chronique de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme », R.C.J.B., 2002/1, n°155).

S'agissant, comme en l'espèce, d'une première admission, la Cour EDH considère qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, § 63; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38). Cela s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence.

S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la CEDH (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume- Uni, § 37).

En l'espèce, force est de constater, que l'ingérence dans la vie privée du requérant est disproportionnée et viole l'article 8 de la convention européenne des droits de l'Homme.

Il a été jugé à ce titre que:

“ Qu'une telle ingérence n'est permis, au regard de l'article 8 de la convention de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales que pour autant qu'elles soient prévues par la loi et qu'elles constituent une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sécurité publique, pour bien être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales ,à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui.

Que ce critère de nécessité implique que l'ingérence soit fondée sur un besoin social impérieux et soit notamment proportionnée au but légitime recherché.

Qu'il importe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits du requérant au respect de sa vie privée et familiale. (C.E., n°69.164 du 25.10.97 ; C.E., n°79.295 du 16 mars 1999).

Si le requérant est obligé de retourner dans son pays, il y aura une violation de son droit à la vie privée et la vie familiale comme garantie à l'article 8 CEDH et d'autres traités humanitaires.

Tenant compte de ses éléments :

- La vie privée et les liens amicaux*
- L'intégration totale*
- Les conséquences désavantageuses d'un retour dans le pays d'origine*

Le requérant déjà depuis plusieurs années avec sa compagne et a tissé des liens très étroits avec la Belgique.

Les décisions attaquées sont des obstacles au développement ou à la poursuite d'une vie familiale normale et effective ailleurs que sur son territoire Belge.

Par conséquent, les actes attaqués peuvent être considérés comme violant l'article 8 de la CEDH. Le requérant a effectué les démarches appropriées pour régulariser son séjour sur le territoire belge sur la base de sa relation avec une ressortissante belge.

La vie familiale dans le chef du requérant, n'est pas contestée par la partie défenderesse dans les actes visés par le présent recours dès lors qu'il est mentionné que le requérant a une compagne avec qui il réside et un frère en Belgique. Il n'est pas mentionné que le requérant a fait une déclaration de cohabitation légale le 9 novembre 2015.

La partie adverse à procéder à l'examen des intérêts en balance de manière inadéquate.

La circonstance que la séparation de celui-ci avec son frère et sa compagne ne serait que temporaire est contredit par l'imposition ultérieure d'une mesure d'interdiction d'entrée d'une durée de deux ans, qui constitue l'acte attaqué.

Il convient de souligner les difficultés financières et administratives de voyages vers l'Algérie, ainsi que la séparation de la compagne du requérant avec sa famille.

La compagne du requérant a un travail en Belgique.

Il existe un réel obstacle s'opposant à la poursuite de la vie familiale du requérant et de sa compagne ailleurs que sur le territoire belge.

En l'espèce, la compagne du requérant et son frère vivent légalement en Belgique.

La partie adverse indique que la compagne de la partie requérante pourrait la rejoindre dans son pays d'origine, que cependant, à aucun moment la partie adverse ne s'interroge sur les conditions et conséquences éventuelles que le départ de la compagne de la partie requérante aurait pour elle.

En effet, un départ de deux ans aurait pour effet de la couper de son travail et de la séparer de sa famille et de ses proches en violation de l'article 8 de la CEDH.

L'éventuelle mesure d'éloignement du requérant ne pourrait se faire sans une dislocation de la cellule familiale qu'il forme avec sa compagne, qui est en droit de vivre en Belgique et, par ailleurs, ne pourrait vivre en Algérie sans être marié au requérant.

Il existe des obstacles à la poursuite d'une vie familiale tant sur le territoire du Royaume qu'en Algérie.

L'éloignement du requérant en séjour illégal est susceptible d'avoir des répercussions disproportionnées sur le droit à la vie familiale des personnes concernées.

Cette dislocation aurait, en l'espèce, des effets disproportionnés par rapport aux avantages que l'Etat belge pourrait tirer de la mesure d'éloignement du requérant, qui, jusqu'à présent, réside de manière illégale mais paisible sur le territoire.

Etant donné la portée importante d'une interdiction d'entrée dans le Royaume d'une durée de deux ans, l'état belge ne garantit pas que la partie défenderesse ait respecté l'obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause avant de prendre sa décision. Il résulte de ce qui précède que la partie défenderesse a violé l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 en ce qu'elle n'a pas respecté l'obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause avant de prendre sa décision.

Les articles 45 et suivants du Traité sur l'Union européenne garantissent le droit à la libre circulation et la liberté d'établissement des citoyens européens, et que la décision d'expulsion avec interdiction d'entrée sur le territoire de deux ans constitue une atteinte aux droits de la compagne de la partie requérante.

Compte tenu de ce qui précède, il ressort que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance, et que la violation invoquée de l'article 8 de la CEDH doit, dès lors, être considérée comme sérieuse.

La décision attaquée entraîne une séparation de la famille.

Un retour au pays du requérant consisterait une violation au sens de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme ; que la décision attaquée doit voir son exécution être suspendue et, par la suite, doit être annulée.

Il résulte de ce qui précède que la motivation au fond de l'acte attaqué est illégale.

Il ressort de la motivation de l'acte attaqué de l'Etat Belge est illégal et entaché d'erreur et qu'il ne s'est pas soucié du droit à la vie familiale du requérant.

Ce moyen justifie l'annulation de la décision attaquée.

Partant, les décisions querellées violent les articles 6, 8 et 13 de la CEDH."

3.1.2. De verwerende partij merkt met betrekking tot het eerste middel het volgende op in haar nota:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 6, 8 en 13 EVRM,*
- artikel 45 e.v. van het Handvest grondrechten EU,*
- de artikelen 7, 27 en 74/11 van de Vreemdelingenwet,*
- de artikelen 1 – 3 van de wet dd. 29.07.1991.*

Verzoekende partij voert vooreerst een schending aan van artikel 8 EVRM, en verwijst – na een theoretische uiteenzetting- naar het privéleven en de vriendschappelijke banden, zijn totale integratie en de nadelige gevolgen van een terugkeer naar het herkomstland. Verzoekende partij verwijst tevens naar een beweerde wettelijke samenwoning van 09.11.2015.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie of privéleven te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verzoekende partij voert eerst een schending van het privéleven, vervat in de sociale relaties en integratie, aan. Met deze vage en summiere beschouwingen en verwijzing naar een sociaal leven, toont verzoekende partij vooreerst niet aan dat er sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Zie ook:

"Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824)." (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

"In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven." (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

Alleszins toont zij niet aan dat zij dit beweerde privéleven enkel in België kan uitoefenen, en zij geen privéleven kan ontwikkelen in een ander land, terwijl verzoekende partij haar privéleven ook volledig in illegaal verblijf heeft ontwikkeld (zie hieronder).

Verzoekende partij verwijst tevens naar haar partner met wie zij een verklaring van wettelijke samenwoning zou hebben afgelegd op 09.11.2015.

Verweerder laat gelden dat dit gegeven alleszins niet blijkt uit het administratief dossier, dat geen enkele verwijzing naar een verklaring van wettelijke samenwoning bevat. Nochtans brengt de stad of gemeente de federale Dienst Vreemdelingenzaken steeds op de hoogte van een (aanvraag tot) registratie van een wettelijke samenwoning.

Evenmin heeft verzoekende partij zich hierop beroepen t.a.v. de politie op 26.11.2015; zij maakte enkel melding van haar broer als familielid in België. In de mate verzoekende partij daadwerkelijk een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd, mag zij toch worden verondersteld melding te maken van haar partner bij de vraag naar de aanwezigheid van familie in België.

Bij de beoordeling van artikel 8 EVRM kan geen rekening worden gehouden met elementen die verzoekende partij niet heeft ingeroepen.

Zie ook:

“De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

Terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing expliciet gemotiveerd heeft inzake het gegeven dat verzoekende partij een partner heeft (en een broer in België), en er geen schending van artikel 8 EVRM kan worden weerhouden.

Er dient inderdaad, zoals ook gemotiveerd in de beslissing, te worden vastgesteld dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Zij toont niet aan dat er concrete hinderpalen zijn voor het verderzetten van het gezinsleven in een ander land.

Het is uiteraard niet omdat de partner in België zou werken, bewering die ook niet gestaafd wordt door stukken, dat er zonder meer een hinderpaal zou moeten worden aangenomen.

Zie ook:

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde ‘omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan’ niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Verzoekende partij toont niet aan dat de partner haar niet kunnen bezoeken in het herkomstland of een ander land, noch dat verzoekende partij de partner desgevallend in België bezoekt, mits het vervullen van de vereiste binnenkomstvoorwaarden, of vanuit het land van herkomst een visumaanvraag m.o.o.

gezinshereniging indient, in de mate er sprake zou zijn van geregistreerde verklaring van een wettelijke samenwoning met een in België legaal verblijvende vreemdeling.

Dienomtrent wijst verweerder erop dat ofschoon de verklaring van wettelijke samenwoning beweerdelijk van 09.11.2015 zou dateren, verzoekende partij het kennelijk niet nodig heeft gevonden op basis hiervan een verblijfsaanvraag in te dienen.

Zie ook:

“In de beslissing van 6 augustus 2013 betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf wijst verweerder op de geëigende procedure voor gezinshereniging. De verzoekende partij heeft geen gebruik gemaakt van deze procedure. Gelet op de wettelijke procedures die openstaat voor de verzoekende partijen waarvan zij gebruik kan maken, kan in dit geval en op dit moment bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van verweerder een positieve verplichting bestaat om verzoekers’ recht op gezinsleven te handhaven. Verzoekende partij dient eerst zelf gebruik te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor haar openstaan, vooraleer de staat ertoe verplicht kan worden om verzoekers’ recht op gezinsleven te beschermen.” (R.v.V. nr. 115.073 dd. 05.12.2013)

“Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de kinderen van de verzoeker (en ook hun moeder) in België bij beslissing van 10 maart 2011 werden gemachtigd tot een verblijf van onbeperkte duur. Uit de voorliggende stukken blijkt evenwel niet en de verzoeker toont ter terechtzitting ook niet aan dat hij op enig ogenblik voorafgaand aan de thans bestreden beslissing een aanvraag heeft ingediend om te worden toegelaten tot verblijf op grond van gezinshereniging met zijn in België verblijvende kinderen. Dergelijke aanvraag kan worden ingediend op grond van de artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet. De verzoeker verschaft geen enkele toelichting waarom hij geen gezinshereniging heeft gevraagd, niettegenstaande hij reeds van in den beginne behoorde te weten dat zijn tijdelijk verblijfsrecht slechts onder welbepaalde voorwaarden (onder meer een recente en effectieve tewerkstelling) kon worden verlengd en terwijl de verdere verblijfsverlenging door de gemachtigde op 18 januari 2013 werd geweigerd. [...] De thans bestreden beslissing verhindert ook in geen enkele mate dat de verzoeker via de Belgische vertegenwoordiging in Ecuador een aanvraag indient tot het bekomen van een visum gezinshereniging conform artikel 10 van de vreemdelingenwet. De verzoeker dient dus enkel tijdelijk het land te verlaten, met de mogelijkheid om terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk en nadat hij desgevallend een visum type D – gezinshereniging heeft bekomen.” (R.v.V. nr. 125.119 dd. 30.05.2014) Er kan om die reden ook geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische Staat worden weerhouden.

In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat het verzoekende partij vrij staat vanuit het herkomstland de nodige stappen te ondernemen om een verblijfsrecht in België te verkrijgen. Verzoekende partij toont niet anders aan.

Verweerder wijst er nog op dat moderne communicatiemiddelen verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en het voorgehouden gezinsleven met haar verder te onderhouden. (zie naar analogie R.v.V. nr. 106.307 dd. 03.07.2013).

Zie ook:

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Verzoekende partij toont niet aan dat het haar onmogelijk is om tijdelijk het Belgisch grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving.

Verzoekende partij toont alleszins niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve hoe dan ook niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij of dat op de gemachtigde van de staatssecretaris enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Verweerder wijst er tevens op dat het beweerd gezinsleven zich alleszins heeft ontwikkeld tijdens een periode van illegaal verblijf, waarbij verzoekende partij het haar betekende bevel naast zich heeft neergelegd.

Een belangrijke overweging is nochtans of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat

het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §70; eigen onderlijning)

Zie in die zin:

“In casu blijkt dat het familieleven waarop de verzoeker zich beroept niet bestond in het land van herkomst, Ecuador. De verzoeker heeft zijn gezinsleven dan ook in België gevormd op een moment waarvan hij wist of toch behoorde te weten dat zijn verblijfssituatie onzeker was gezien hij slechts over een voorwaardelijk en tijdelijk verblijfsrecht beschikte dat overigens een einde nam in april 2012 (het tijdelijk verblijfsrecht nam toen een einde en de aanvraag tot verlenging werd afgewezen).” (R.v.V. nr. 125.119 dd. 30.05.2014)

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Ook om die reden kan geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische Staat worden weerhouden.

Eenzelfde vaststelling geldt ook voor het voorgehouden privéleven:

Los van de vraag of voormelde elementen getuigen van een privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen, dient de Raad op te merken dat verzoeker dit privéleven slechts heeft opgebouwd tijdens een verblijf in België dat vanaf het begin als precair te beschouwen is. Verzoeker kwam immers op onwettige wijze het Rijk binnen en diende een asielaanvraag in, gevolgd door een aanvraag tot verblijf als minderjarige op grond van de omzendbrief van 15 september 2005 en twee meervoudige asielaanvragen. Hij wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon verblijven indien zijn asielverzoek(en) werd(en) afgewezen of geen gunstig gevolg werd gegeven aan voormelde bijzondere verblijfsprocedure (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). Hierbij dient ook te worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekomen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

In de mate verzoekende partij tevens verwijst naar de aanwezigheid van haar broer in België, laat verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoont dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, hetgeen nodig is opdat er sprake kan zijn van een beschermenswaardig familieleven tussen broers.

Zie ook:

“Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende

11/15

elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden.” (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015)

In casu blijkt niet dat dit het geval is. Wederom blijkt geen schending van artikel 8 EVRM, bij gebrek aan beschermenswaardig familieleven met de broer.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, §

67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.).

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk, en na het verstrijken van de termijn van het inreisverbod. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekende partij voert tevens een schending aan van de artikelen 6 en 13 EVRM, doch gaat hier niet dieper op in. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Verzoekende partij voert in de toelichting inzake de voorgehouden schending van artikel 8 EVRM, tevens een schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, en richt zich hierbij aldus tegen de beslissing tot inreisverbod. Door louter voor te houden dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet met alle elementen van het dossier rekening heeft gehouden, maakt verzoekende partij geen schending van dit artikel aannemelijk.

Verweerder wijst er dienomtrent op dat er in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris sprake is van een gebonden bevoegdheid, en dus van een verplichting tot het nemen van een beslissing tot inreisverbod, in de gevallen voorzien in artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

“Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, dit neemt niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen.” (R.v.V. nr. 123.427 dd. 30.04.2014)

Daarenboven heeft de gemachtigde van de staatssecretaris in de beslissing tot inreisverbod, voor wat de duur van dit inreisverbod betreft, expliciet heeft gemotiveerd inzake het samenwonen van verzoekende partij met haar partner en de aanwezigheid van de broer, en een onderzoek heeft gevoerd conform artikel 8 EVRM.

Terwijl uit de bespreking hierboven afdoende blijkt dat verzoekende partij zich niet beroepen heeft op enige verklaring van wettelijke samenwoning, en dit ook niet uit het administratief dossier blijkt.

Er blijkt geen schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij verwijst nog naar artikel 45 van het Handvest, inzake de vrijheid van verkeer en verblijf. Verzoekende partij is evenwel geen burger van de Unie, noch heeft zij enige verblijfsaanvraag ingediend in de hoedanigheid van familielid, zodat zij geenszins een schending van dit artikel aantoonst. Ook op de overige schendingen die werden aangehaald, is verzoekende partij niet ingegaan in de toelichting van het middel. Het middel is in die zin dan ook onontvankelijk.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat de formele motiveringsplicht werd gerespecteerd. Een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseert, zodat zij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst de verzoekende partij naar de band die ze heeft met haar partner, met wie zij wettelijk zou samenwonen, en haar in België verblijvende broer, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Beiden zouden legaal in België verblijven. De Raad dient op te merken dat de verzoekende partij met betrekking tot haar broer nalaat het bestaan aan te tonen van enige bijzondere banden van afhankelijkheid. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan tussen hen dan ook niet worden aangenomen, nu een dergelijke band niet wordt verondersteld tussen meerderjarige broers.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij wettelijk zou samenwonen met haar Belgische partner, dient te worden opgemerkt dat dit geenszins blijkt uit het administratief dossier, dat geen enkel stuk bevat waaruit een relatie zou blijken. Evenmin blijkt een wettelijke samenwoning uit de stukken gevoegd bij het verzoekschrift. De verzoekende partij voegt hieraan slechts een attest toe van de ambtenaar van de burgerlijke stand waarin wordt verklaard dat de verzoekende partij en haar partner verblijven op een bepaald adres en dat zij hebben voorgelegd "*les documents nécessaires en vue d'une déclaration de cohabitation légale en date du 09/11/2015*".

Daargelaten de vraag of er in casu sprake is van een aangetoond beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij in casu een eerste toelating tot verblijf in het Rijk vraagt. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er concrete hinderpalen vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Zij wijst slechts op de financiële en administratieve problemen die reizen naar Algerije voor haar partner met zich mee zouden brengen, zonder dit echter te concretiseren. Voorts beperkt zij zich tot de loutere bewering dat haar partner vast werk heeft dat zij zou verliezen ingeval ze verzoekende partij zou vergezellen, zonder dit aan te tonen met enige vorm van bewijs, zodat geen hinderpaal is aangetoond in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het feit dat haar partner legaal in België verblijft, betekent niet dat zij de verzoekende partij niet zou kunnen vergezellen naar het land van herkomst of deze niet zou kunnen bezoeken. Voorts betreft het opnieuw een loutere bewering waar de verzoekende partij voorhoudt dat zij in Algerije niet zou kunnen samenleven met haar partner omdat zij niet getrouwd zijn.

Evenmin brengen de bestreden beslissingen met zich mee dat de partner van de verzoekende partij van haar familie op lange termijn zal worden gescheiden, zoals de verzoekende partij verkeerdelijk voorhoudt.

Een tijdelijke scheiding en verwijdering leiden in beginsel niet tot een verbreking of een ernstige aantasting van de relatie tussen de partners. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en haar gezinsleven met haar verder te onderhouden.

Waar de verzoekende partij in het kader van de voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM opmerkt dat in de bestreden beslissingen niet wordt vermeld dat zij een verklaring van wettelijke samenwoning zou zijn aangegaan op 9 november 2015, dient te worden opgemerkt dat zij de verwerende partij niet kan verwijten in de bestreden beslissingen geen melding te maken van een feit waarvan zij niet op de hoogte is gesteld. Het administratief dossier zoals het door de verwerende partij werd voorgelegd bevat geen verklaring van wettelijke samenwoning. Bovendien kan erop worden gewezen dat artikel 8 van het EVRM op zichzelf geen uitdrukkelijke motiveringplicht omvat, en dat het volstaat dat uit het dossier blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de elementen die kaderen binnen het onderzoek van artikel 8 van het EVRM. Daarenboven blijkt dat in de bestreden beslissingen wel degelijk werd gemotiveerd aangaande het onderzoek in het kader van artikel 8 van het EVRM nu wordt gesteld *“De partner (S.A. (...) geboren op (...)) met wie hij woont en de broer van betrokkene (A.M. (...) geboren op (...)) zijn van Belgische nationaliteit en verblijven in België. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn partner en zijn broer kunnen zich begeven naar Algerijë. Het is voor geïnteresseerder mogelijk om vanuit zijn land van herkomst de nodige stappen te ondernemen om een legaal verblijfsrecht in België te bekomen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Algerije geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”*

Het feit dat de verzoekende partij en haar partner stappen zouden hebben ondernomen om het verblijf van de verzoekende partij in België te regulariseren op grond van hun relatie doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissingen dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, wel werd nagegaan wat de gevolgen zijn van deze beslissingen voor de partner van de verzoekende partij, nu uit voorgaand citaat blijkt dat wel degelijk een onderzoek werd gevoerd in het kader van artikel 8 van het EVRM met betrekking tot de relatie tussen genoemden.

Daarnaast kan worden opgemerkt dat de opheffing of opschorting kan worden gevraagd van het inreisverbod, hetgeen overigens uitdrukkelijk in de bestreden beslissing wordt aangegeven nu de verwerende partij hierin motiveert *“Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake”*.

Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds, die in se erin bestaan om haar gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissingen. Te meer de verzoekende partij werd betrap op zwartwerk, waarbij het risico bestaat dat zij haar illegale praktijken verderzet, hetgeen niet verenigbaar is met de bescherming van economische en sociale belangen van de maatschappij. Het betreft een eigen gedraging van de verzoekende partij.

In zoverre de verzoekende partij wijst op in België opgebouwde vriendschappelijke banden, dient te worden opgemerkt dat deze niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij verder geen andere elementen aan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij evenmin een schending aannemelijk van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, nu zij niet ernstig kan voorhouden dat bij het nemen van de beslissing

tot afgifte van een inreisverbod geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. Zij laat in casu na aan te tonen met welke elementen dan wel geen rekening zou zijn gehouden.

Artikel 45 van het Handvest, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, luidt als volgt:

“Vrijheid van verkeer en van verblijf

1. Iedere burger van de Unie heeft het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven.

2. De vrijheid van verkeer en van verblijf kan overeenkomstig de Verdragen worden toegekend aan onderdanen van derde landen die legaal op het grondgebied van een lidstaat verblijven.”

Daargelaten de vraag of deze bepaling in casu van toepassing is nu de verzoekende partij geen burger van de Unie is, toont zij niet aan hoe het recht op vrij verkeer van haar partner zou geschonden zijn door de bestreden beslissingen.

Waar de verzoekende partij de schending van de artikelen 6 en 13 van het EVRM in de hoofding van haar middel aanvoert, merkt de Raad op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van genoemde bepalingen in de hoofding van haar eerste middel. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregels zijn geschonden door de bestreden beslissingen. Deze onderdelen van het middel zijn onontvankelijk.

Ook waar de verzoekende partij in de hoofding van haar middel de schending aanvoert van de artikelen 7 en 27 van de vreemdelingenwet, dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat de hierboven vermelde artikelen worden geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69§1,4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht is onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel. Tevens meent zij dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Het middel luidt als volgt:

“La partie défenderesse a commis un excès de pouvoir et a créé une situation inéquitable pour le requérant.

L'interdiction d'entrée sur le territoire trouve sa source dans le comportement de l'intéressé jugé comme « un danger » pour les intérêts économiques et sociaux de l'état belge parce qu'il aurait été intercepté en flagrant délit de travail illégal.

Dès lors qu'aucune condamnation n'a été prononcée à l'encontre de la partie requérante, celle-ci bénéficie d'une présomption d'innocence et il ne peut être considéré qu'elle constitue une menace pour les intérêts économiques.

La durée d'interdiction d'entrée de 2 ans infligée au requérant par la partie défenderesse est excessive et totalement disproportionnée.”

3.2.2. De verwerende partij merkt met betrekking tot het tweede middel het volgende op in haar nota:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de beginselen van behoorlijk bestuur van redelijkheid en proportionaliteit.

Er zou tevens sprake zijn van machtsoverschrijding.

Zij richt zich tegen de afwezigheid van termijn, de terugleiding, en de vasthouding.

De verwerende partij laat gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingevolge art. 71, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet bevoegd is om kennis te nemen van de vordering, in zoverre deze is gericht tegen de beslissing tot vrijheidsberoving.

Dit aspect van de vordering is dan ook onontvankelijk.

Ook in de mate verzoekende partij de afwezigheid van termijn aanvecht, moet worden vastgesteld dat zij geen belang bij haar beschouwingen. Op heden is de maximale termijn van 30 dagen, voorzien in artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, reeds verstreken.

Nog steeds heeft verzoekende partij geen gevolg gegeven aan het hem betekend bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij geeft integendeel aan geen gevolg te willen geven aan het bevel. Gezien inmiddels (meer dan) 30 dagen zijn verstreken sedert de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, heeft verzoekende partij geen (actueel) belang bij haar kritiek.

Verzoekende partij gaat hier ook niet op in bij de summiere toelichting van het tweede middel, doch houdt enkel voor dat het inreisverbod gesteund is op het gevaar voor de economische orde en de sociale belangen van de Staat, aangezien verzoekende partij op heterdaad betrapt werd op zwartwerk, en waarbij verzoekende partij verwijst naar het vermoeden van onschuld.

Verweerder laat gelden dat de beslissing tot inreisverbod gesteund is op twee motieven, met name dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven om reden dat zij op zwartwerk betrapt is, en omdat zij de vorige bevelen niet heeft opgevolgd en vorige beslissingen tot verwijdering dus niet werden uitgevoerd.

Beide motieven geven de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris weer, waarbij verzoekende partij het tweede motief inzake het niet uitvoeren van eerdere beslissingen tot verwijdering, volledig onbesproken laat. Dit motief volstaat nochtans opdat de beslissing tot inreisverbod afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekende partij haar kritiek inzake het andere motief is dan ook niet ter zake dienend, gezien het voorhanden zijn van het andere motief.

Terwijl het uiteraard niet is omdat verzoekende partij nog niet veroordeeld is, dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich niet mag steunen op de betrapting door de politie samen met de RVA, van verzoekende partij op zwartwerk.

Zie ook:

"Bovendien is er de Raad geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inzake het vermoeden van onschuld bekend. Het "vermoeden van onschuld" is wel een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6, § 2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, dat het voorwerp vormt van onderhavig beroep, is echter geen maatregel van strafrechtelijke aard doch een administratieve rechtshandeling. Het "vermoeden van onschuld" en tevens het „personaliteitsbeginsel in strafzaken" kunnen dus te dezen niet dienstig worden opgeworpen." (RvV nr. 43.038 van 5 mei 2010)

"Het vermoeden van onschuld dat verzoeker inroept heeft verder ook niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling." (R.v.V. nr. 29 646 van 8 juli 2009)

Voor het overige toont verzoekende partij niet aan waarom de termijn van 2 jaar die haar werd opgelegd, onredelijk zou zijn. Verzoekende partij weerlegt de concrete motieven van de bestreden beslissing nopens de duur van het inreisverbod niet; zij gaat er ook niet op in.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft op uitvoerige wijze gemotiveerd om welke reden een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd, verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3. Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht

van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Raad niet bevoegd is kennis te nemen van de vordering in zoverre deze is gericht tegen de beslissing tot vrijheidsberoving. Tegen deze beslissing staat een rechtsmiddel open bij een ander rechtscollege. Immers, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet, kan tegen een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 27 van dezelfde wet een beroep ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats of de plaats van aantreffen van de vreemdeling. Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre de vernietiging wordt gevraagd van de beslissing tot vrijheidsberoving (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

in zoverre de verzoekende partij de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten aanvecht, kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij stelt dat de verzoekende partij geen belang meer heeft bij deze kritiek nu de maximale termijn om het grondgebied te verlaten, namelijk 30 dagen zoals voorzien in artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, reeds is verstreken.

Voorts steunt het betoog van de verzoekende partij op een verkeerde lezing van de motieven van het inreisverbod waar zij er van uitgaat dat de motivering omtrent de duur van het inreisverbod enkel zou steunen op de vaststelling dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de economische en sociale belangen van het Rijk gelet op het feit dat zij op heterdaad betrapt is op zwartwerk. Uit deze beslissing blijkt immers duidelijk dat de duur op 2 jaar werd bepaald omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan gelet op de vaststelling van zwartwerk en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, waarbij in concreto wordt ingegaan op deze tweeledige motivering. De kritiek tegen de motivering inzake het zwartwerk, waarbij de verzoekende partij het vermoeden van onschuld aanhaalt aangezien er nog geen definitieve veroordeling is, is bijgevolg kritiek tegen een overtollig motief en bijgevolg niet dienstig. Verzoekende partij gaat met haar kritiek immers volledig voorbij aan het andere determinerend motief van deze beslissing - namelijk dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd - zodat dit overleefd blijft en afdoende is om de beslissing te schragen.

Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij met haar betoog geenszins aantoonde dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel. Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissingen, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot afgifte van een inreisverbod kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN